

aldeles ere bortfaldne hos mig efter hvad der er fremkommet. Hvis Forslaget imidlertid ikke skal tilsigte andet, som den ærede Spørger sidst bemærkede, end ganske simpelt at forlange Betænkningen fremlagt, uden at der lægges nogen som helst Betydning deri, saa seer jeg vel ikke nogen Grund til at stemme derimod (Hør!), men jeg seer da heller ikke nogen Grund til hele Forlangendet; thi Betænkningen, baade saaledes som den er afgiven af Majoriteten, og de Dissenter, der ere fremkomne, kjende vi dog vistnok Alle af de offentlige Blade (Flere Stemmer: Nei! Nei!). Ja, da har den dog sandelig været at læse baade i danske og i tydske Blade, saa at vi vel ikke godt kunne være ukjendte dermed.

Lehmann: Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at om man ogsaa kan give De Herrer, fra hvis Side dette er ytret, Ret i, at man ved udtrykkelig gennem en Beslutning af Thinget at fordrer sig dette Actstykke meddeelt, fordrer det paa en særegen Maade, saa ligger dog ikke andet deri, end en Udtalelse af, at det vedkommer os paa en særegen Maade, og at det vedkommer os paa en nærmere og virksommere Maade end hvad der blot holder sig paa Oplysningernes Standpunkt, hvortil jo kunde henregnes mangfoldige Forhandlinger med andre, om ikke os uvedkommende saa dog os fjernere staaende, Autoriteter. Jeg mener selvfølgelig, at Forslaget er fuldkommen begrundet i de foreliggende Forhold.

Da ingen Flere begjærede Ordet, sattes det under Afstemning, om Forslaget skulde overgaae til anden Behandling, hvilket vedtoges med 72 Stemmer mod 3.

Formanden: Vi gaae dernæst over til det sidste Nummer paa Dagsordenen, nemlig Spørgsmaalet om det af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) indbragte Lovforslag angaaende Fæstes Overgang til Selveiendom skal nyde Fremme. Det er kun Spørgsmaalet om, hvorvidt Lovforslaget skal nyde Fremme, der idag foreligger til Afgjørelse; i et senere Møde vil Spørgsmaalet om Behandlingsmaaden komme for.

Bligen-Finecke: Jeg skal ikke undlade at motivere den Stemme, jeg agter at afgive om, hvorvidt Forslaget skal gaae til første Be-

handling. Grundloven siger, at Ingen kan tilpligtes at afstaae sin Eiendom uden hvor Almeenvellet kræver det, men her foreligger et Forslag, som gaaer ud paa, ved Magt at fratvinge enkelte Statsborgere deres Eiendom, uden at Forslagsstilleren eller nogen Anden har bekymret sig om eller har kunnet paavise, at Almeenvellet kræver en saadan Fremgangsmaade som den her foreslaaede (B. Christensen: Det er beviist!). Jeg anseer det derfor for min Pligt at stemme derimod, men naar jeg udtaler dette, vil jeg tillige ikke tilbageholde, at jeg anseer det for ikke alene ikke overflødig, men endog nyttigt, at dette Forslag nu kommer frem, for at Regjeringen derved kan faae Leilighed til at udtale sin Mening om Sagen og derved fjerne den Usikkerhed, som er opkommen derved, at Regjeringens Stilling opfattes paa høist forskjellig Maade i forskjellige Dele af Landet, hvorved en saadan Udvikling standses, der snart vilde gjøre al Evang overflødig. Men ligesom det er vist, at en Udtalelse herom kan være heldig, ligesaa vist er det ogsaa, at en saadan Udtalelse kan være uheldig (Munterhed), og herpaa have vi et slaaende Exempel i den forhenværende Indenrigsministers Udtalelse af statsoeconomiske Principer, som har givet ham som Statsmand en efter min Mening vist ikke heldig Celebritet. En Taushed fra den nuværende Indenrigsminister maatte under de nuværende Omstændigheder betragtes som en taus Anerkjendelse af hans Forgjængers Anseelse, og som et talende Beviis for, at vi ikke gik frem i Udviklingen, men stode stille.

Monrad: Ja, jeg veed ikke, hvorvidt den ærede Rigsdagsmand ved sine Uttringer venter at faae en større „Celebritet“ end den, som den forrige høitagtede Indenrigsminister efter hans Mening har opnaaet. (Latter.) — Den ærede Rigsdagsmand siger, at jeg ikke har beviist, at „Almeenvellet“ kræver Gjenemførelsen af mit Lovforslag. Det kan gjerne være, at det ikke er lykkedes mig at godtgjøre det, men jeg har dog i min Motivering gjort et alvorligt Forsøg derpaa. Hvorvidt jeg har været heldig i saa Henseende, maa jo Enhver især afgjøre, og Enhver af Forsamlingens Medlemmer tiltroer sig vistnok at være en lige-